

Hadden de hunen alleen bedden?

Dit is een pleidooi voor diversiteit. Daar kunnen we het in deze dagen wat mij betreft niet genoeg over hebben, maar in dit geval betrek ik het begrip eens op de archeologie. Op de prehistorie van Drenthe om precies te zijn. Hoe kan het ook anders, in het 'clubblad' van de Drents Prehistorische Vereniging...

Ik richt mij met dit pleidooi niet zozeer tot de leden van deze club, maar meer tot het veel aangehaalde 'brede publiek', wie dat dan ook moge(n) zijn. Ik vraag me weleens af wie daar eigenlijk allemaal toe behoort, en of dat woord 'breed' misschien ook als 'divers' opgevat mag worden. Maar daarover wellicht een andere keer.

Want waar ik het hier en nu over wil hebben, is het volgende. Het valt mij regelmatig op dat niet-DPV-leden, denkend aan Drenthe en dan specifiek aan archeologie of prehistorie, niet verder komen dan de hunebedden. En dat is toch jammer. Want er is zoveel meer!

Neem nu bijvoorbeeld veenlijken. Er zijn boeiende en aangrijpende verhalen te vertellen over hun leefwereld, en over de omstandigheden waaronder deze mensen om het leven gekomen zijn. Een directer contact met de prehistorische mens kun je eigenlijk niet hebben. Nu dateert het bekendste personage in deze categorie, het meisje van Yde, weliswaar uit de Romeinse tijd, maar we kennen al veenlijken vanaf de bronstijd. En ach, in het kader van de diversiteit mag er ook wel iets Romeins in deze tekst voorkomen.

Ansichtkaart van de kano van Pesse, copyright Drents Museum

Mijn persoonlijke favoriet is de kano van Pesse, het oudste vaartuig ter wereld(!). Jaren geleden kocht ik hier in het Drents Museum een Ansichtkaart van. Zeker niet de beste foto's van de boot stonden hierop afgebeeld, maar ik koester hem sindsdien. Ook denk ik geamuseerd terug aan de lezing van Jaap Beuker op een Steentijd dag in het begin van dit millennium. Hij bracht daar op zijn bekende pakkende wijze verslag uit van de ervaringen bij het experiment met het varen in een replica van de kano; hilarisch!

En wat te denken van de *celtic fields*, of raatakkers zoals die tegenwoordig genoemd willen worden? In 1989 bezocht ik in het kader van de Nederland-excursie van mijn studie prehistorie in Leiden het Noordsche Veld bij Zeijen. In mijn herinnering zagen we eigenlijk maar weinig van de walletjes, maar het contact met de wilde paarden die daar rondliepen, staat in mijn geheugen gegrift. Die waren namelijk tamelijk opdringerig.

In contact met een wild paard op het Noordsche Veld, maker onbekend

Zo kan ik nog wel even doorgaan, maar u heeft vast inmiddels uw eigen favorieten al de revue laten passeren. En zoniet; in het onvolprezen 'Archeologisch reisboek voor Nederland' van Redmer Klok uit 1997 staan zomaar vijf niet-hunebed-locaties beschreven.

Daarmee ben ik toch weer bij u, de lezers/leden uitgekomen; misschien kunt u een handje helpen bij het promoten van de Drents-prehistorische diversiteit? Als iemand uit een andere provincie – of zelfs een ander land – u vraagt 'welk hunebed het leukst is om te bezoeken', wijs hem of haar dan ook eens op pakweg de reconstructie van de veenbrug in Smilde of die van het boerenerf in Orvelte, eveneens uit de ijzertijd. Of, als u wordt uitgenodigd om een lezing over een hunebed te verzorgen, stop er dan ook wat andersoortige 'bijvangst' in. Kan ook heel goed bij het begeleiden van een excursie! U zou mij er in elk geval een plezier mee doen.

Marie-France van Oorsouw